

Verstopte tieners

Bij een poepbroek wordt standaard gedacht aan kleine kinderen. Maar ook pubers kampen met het probleem. Hun schaamte is groot.

Kindertherapeut Hadassa Voet weet precies hoe het voelt om als tiener nog in je broek te poepen: 'Af-schu-we-lijk. Een deel van mijn zakgeld ging op aan nieuwe onderbroekjes. Vuile onderbroeken gooide ik weg of maakte ik schoon, tot mijn knokkels bloedden. Dan stopte ik ze diep in de wasmand, in de hoop dat mijn moeder niets zag.' Wegstoppen en doen alsof er niets aan de hand is, dat is de gangbare reactie van kinderen en tieners die nog in hun broek poepen. Maar dat lost niets op. Bij velen verdwijnt het probleem niet vanzelf. Ondertussen bepaalt het hun leven: ze logeren niet meer bij vrienden, sporten minder, trekken zich terug en hopen dat niemand iets ruikt. De meeste jongeren denken dat ze de enige zijn. Maar zeker 100.000 kinderen tot achttien jaar lijden aan ernstige obstipatie, zeggen medici. Dat zou drie of vier kinderen betekenen in iedere schoolklas. Het Maastricht Ziekenhuis in Rotterdam krijgt ieder jaar tien tot vijftien procent meer patiënten. Zes keer zoveel jongens als meisjes hebben er last van.

De medische verklaring is simpel, zegt maag-, darm-, lever- en kinderarts Michael Groeneweg: 'Het komt bijna altijd door ernstige verstopping. Iemand heeft zo lang niet of onvoldoende gepoept dat zijn darmen uitrekken en uiteindelijk helemaal vol raken. Nieuwe, dunne poep sijpelt langs de opstopping zo in de broek.' Met alleen een stevige laxeerkuur en het bijhouden van een poepdagboek, wat velen voorgeschreven krijgen, komen de ernstige gevallen er niet. 'Ik stuur de jongeren dan door naar onze psychologen. Meestal is de oorzaak psychisch.'

prikkels

Volgens kinderpsychologe Els van Everdingen gaat het vaak om prikkelgevoelige jongeren, met ADHD, ADD of een autistiestoornis. Zij raken in deze maatschappij zwaar overprikkeld. Internet, sporten, televisie, blackberry's, Ipods, het zijn allemaal indrukken die bij deze groep zo hard binnenkomen dat de prikkel om te moeten poepen tussen al het geweld niet meer goed doorkomt. Zelfs op het toilet is er geen rust: 'Daar zitten ze voorovergebogen met een spelcomputer. Alleen die houding zet de boel al op slot.' Voet richt haar therapie op de ouders. 'Een moeder barstte in huilen uit toen ik zei dat ze toch drie keer per dag even tijd vrij moest maken voor de toiletgang van haar zoons. Die tijd had ze niet, snikte ze.' Maar wanneer een kind lang met een vieze broek rondloopt, omdat z'n ouders er weinig zijn, voelt het aan dat zijn behoeften niet belangrijk zijn. Terwijl een kind van overbeschermende ouders weer geen eigen verantwoordelijkheid leert te nemen.

Er kunnen daarnaast nog legio oorzaken meespelen, van een pijnlijke echtscheiding tot mishandeling en armoede. Bij haar eigen zindelijkheid speelde ondermeer oorlogsproblematiek en een overbeschermende opvoeding een rol: 'Als ik pijn voelde, wist ik niet wat ik ermee aan moest.' Gevoelens werden weggestopt. 'Ik zat hierboven verstopt', zegt ze, wijzend op haar hoofd. 'En die verstopping uitte zich ook elders.' ■